

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277332064/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

vil tjene til intet. De har hørt, jeg ikke heller frygter Pralen og Klaffer — så lidt som Deres Trusler. Ti mindst af alt frygter jeg Fantaster!“ Det gav et Ryk i ham. „Og at De ikke skal svælge i sødlige Fantasier om Deres Fader, min Søn, og skue i ham en Martyr for mig, skal jeg oplyse Dem om, at han var mer end villig, da jeg lod hin Kvinde, Deres Moder, Skøgen, vise fra min Port — omend han, som jeg siden erfoer, lod sin Domestique følge hende hemmeligt, til han førtes derhen, hvor hun rettelig hørte hjemme — og at han havde ganske forglemmt hende såvel som hendes Livs mulige Frugt, til Hr. Pastor Gotthardsen, den Gejstlige under hvis Tugt, jeg havde tænkt mig at anbringe Dem, en Dag, da han søgte min Hjælp mod en Person, der viste sig at være Deres Præceptor, kom til at nævne Dem og Deres Bolig, samt Deres ukendte Moders Lod. Min Søn, der som sædvanlig sad med en af sine Digtbøger, ved Navn „Wilhelm Meisters Lehrjahre“ påhørte denne Samtale, just som han grundede over en tåbelig Passus om en Fader og hans uægte Søn, og grebes af den Sentimentalitet, han kaldte Samvittighedsnag. Trods alle mine Forestillinger, blandt andet om hvor lettelig et andet Barn kunde være blevet understøttet, udsatte han hin månedlige Pension for Dem. Meget har jeg siden angret, at jeg den Gang føjede den tjenestivrige Præst i hans Begæring om at udrense hin Ulv af hans Hjord — omend jeg nu efter at have set Dem — noget min Søns Nerver dog aldrig tillod ham! — ej nærer nogen Tvivl om, hvem De er. Zippel, jeg véd, hvad jeg siger! — Ti i hint Hus, hvor De fødtes, hører De hjemme. Og — nu vil De også ende dér!“

Portièren faldt i bag ham, Prokuratøren snappede sin Pen og sine Dokumenter og hastede ud, uden et Blik til mig. Nu vidste han, hvorledes hans Stilling i Huset bød ham at tage mig: den absolutte Forglemmelse.

Jeg gik som i en Drøm ud af Salen, ned ad Trapperne, forbi Tjenerne og ud på Gaden.

Da jeg stod dér og i Skumringen så Marmorkirkens sorte Ruinhobe og Søjler pege mod Himlen og mærkede Palæets Mure i min Ryg, forstod jeg min Bedstefaders Ord: at han mindst af alt frygtede Fantaster.